

fast og ikke blot overlade det til Reglementer; her er som fremhævet af den ærede foregaaende Taler et Spørgsmaal, som ogsaa eg tillægger den største Betydning. Jeg tror ogsaa, at dette Lovforslags Bestemmelser skulle vi særlig lægge Vægt paa af Hensyn til den Kredit, som Frihavnen vil kunne nyde, ikke blot hos os, men ogsaa i Udlandet, og jo trygvere vi altsaa gøre Dplagsbevis-haverens Stilling, desto bedre Kredit vil det nyde, og desto større Gavn vil efter min Opfattelse ogsaa Selskabet have deraf. Jeg har derfor ingen Betænkning ved at paa-lægge det det strænge Ansvar; det er dog, naar alt kommer til alt, kun et Assurance-spørgsmaal, idet Selskabet eventuelt vil kunne dække sig over for dette Ansvar gennem en Assurance.

I øvrigt er der maaste hist og her Enkeltheder, som jeg kunde have Anledning til at dvæle nærmere ved, men paa dette Stadium skal jeg ikke indlade mig videre paa Forslaget, men blot anbefale det høje Ting at fremme det.

Det. Hansen: Det er jo klart, som allerede fremhævet af de to ærede foregaaende Talere, at vi maa have en Lov som denne; det er en Betingelse for, at Frihavnen kan komme til at arbejde efter sit Formaal. Men jeg kan ikke være enig med den ærede sidste Taler, naar han gik ud fra, at det ved Frihavnsloven af 31te Marts 1891 § 11 skulde være staaet fast, hvorledes disse dobbelte Beviser, der er Tale om i denne Lov, skulde stilles, hvorledes i det hele deres juridiske Karakter, deres Funktionsmaade skulde være. Den ærede Taler lod til at mene, at fordi de i § 11 kaldtes „Dplagsbeviser“ og „Garantibeviser“, skulde derved en bestemt Brug og Ordning af Forholdet være staaet fast. Nej, det er i Virkeligheden kun Navne. Det højeste, der kan siges at være staaet fast i § 11, er blot det, at der kan og skal indføres et System med dobbelte Beviser; men hvorledes disse dobbelte Bevisers indbyrdes Forhold skal ordnes, det er det, vi nu skulle afgøre ved denne Lov, og det vil ganske vist være Hovedspørgsmaalet ved Behandlingen af det foreliggende Udkast, eftersom der med Hensyn til de fleste andre Punkter ikke kan være synderlig Dissens. Jeg vil dog undtage § 4, hvor der er Dissens mellem den ærede Justitsminister og den egentlige Konstituist af Lovforslaget; jeg skal senere gøre nogle Bemærkninger i saa Henseende. I øvrigt maa det erkendes, at der findes overmaade mange fortræffelige Bestemmelser i Udkastet, der vistnok er i Harmoni med det, man vil søge at opnaa ved Oprettelsen af Dplags-

beviserne, nemlig at faa et Bevis, der i højere Grad, end det hidtil har været Tilfældet, kan repræsentere Varen, kan være paa en Maade Varen, saa at selve den Vare, der ligger ude paa Pakhuset, ved Salg ikke behøver at røres i mindste Maade. Det er Dplagsbeviset, der gaar omkring mellem Mand og Mand og er Repræsentant for Varen i endnu højere Grad, end Konnossementet er det for Indladeren af en Vare, eller Gældsbeviset er det for selve den Gæld, det repræsenterer. Jeg siger, at der i Udkastet er en hel Del Bestemmelser, som gaa ud paa at gennemføre dette yderligere, og de ere vistnok meget heldige. Jeg skal nævne Bestemmelserne i § 5. Der er jo, som det fremgaar af Motiverne, to ny Principper komne til Udtryk, nemlig dels det, at det skal ikke have Betydning, om der er et fast Endossement, naar det ikke fremgaar af selve Beviset, at der er begaaet et Kaldum, hvilket sjælden vil være Tilfældet. Det er det ene. Men endnu vigtigere og interessantere er det, at naar Varen er bleven lagt op paa Dplagshuset i Frihavnen, saa nytter det ikke noget, at man kommer og siger, at Dplaggeren ikke har lovlig Tilkomst til den oplagte Vare. Selv om han har stjaalet Varen eller bedraget nogen for den og kastet den ind paa Dplagshuset, saa siger man: „Bordet fanger.“ Er den en Gang kommet ind paa Dplagshuset, saa er den lovlig der, og har den paagældende noget Krav paa Varen, maa han gaa til Thyen eller Bedrageren og kan navnlig ikke komme til den godtroende Tredjemand. Det er en Indskrænkning i den strænge Indicationsret, som ellers gælder i dansk Ret, hvad der vist er fuldt forsvareligt; vi kende den jo fra Assistentshuset. Her har den kun faaet en yderligere Udvikling paa et større Omraade. — Saa er der Bestemmelserne i §§ 11 og 12, som jo vistnok ogsaa ere fuldt forsvarelige, og saa vidt jeg kan skønne, godt udtrykte i Lovudkastet. Endvidere er der Hovedbestemmelsen om Mortifikationsretten i § 15 og ligeledes Bestemmelsen i § 16 med Hensyn til Dplags-husets Ret til at realisere Varenne for at undgaa Tab og undgaa, at Varen skal ødelægges.

Derimod maa jeg sige, at der er en Række Bestemmelser, som søge at ordne det, jeg maaste maa kalde Dualismen i Lovforslaget, nemlig Bestemmelserne om disse to Beviser, som jeg ikke har kunnet forløse mig med. Jeg ser vel, at Koncipisten siger, at det er den almindelige Ret paa Kontinentet, at en saadan Ordning finder Sted, at de dobbelte Beviser stilles paa den her fore-